

En julsaga

Evert vek upp slagen på sin slitna rock över öronen och började långsamt gå längs kajen. Det var julaftons förmiddag och ett lätt snöfall hade börjat singla ner över den lilla staden.

”Julafton. Den värsta dagen på hela året”, tänkte Evert. Ingen annan gång kändes ensamheten svårare. Ända sedan hans fru tagit barnen och flyttat för två år sedan hade flaskan med vodka varit hans bästa, kanske enda, vän. Egentligen var det betydligt längre, tvingades han dystert erkänna för sig själv. Plötsligt skar ett gällt kvinnskrik genom luften. Evert såg upp och fick syn på en barnvagn som utan kontroll kom rullande nerför gatan från stadens högre belägna centrum. Kvinnan som kört barnvagnen låg på gatan. Hon hade halkat på en isfläck och tappat greppet om barnvagnen, som nu var på väg i full fart nerför gatan och rakt mot kajkanten trettio meter framför Evert.

Evert insåg att han knappast skulle hinna fram i tid för att hindra barnvagnen från att falla ner i hamnbassängens kalla vatten, men han satte ändå upp högsta fart. På något sätt kände han det som om han fått krafter han inte anat att han hade. Barnvagnen tappade en smula fart när den studsade över en låg trottoarkant, och med ett sista desperat språng lyckades Evert vräka sig fram och få händerna på barnvagnens underrede.

Vagnen välte och en gråtande baby kastades ut på stenläggningen, mindre än en meter från kajkanten. Evert kände hur vodkaflaskan i innerfickan krossades under honom. Glasskärvorna skar honom i bröstet och skjortan och rocken dränktes i sprit och blod.

Sekunderna senare var mamman framme och plockade upp barnet. Hon tryckte det mot sitt bröst och vände sig sedan till Evert.

”Du räddade livet på lilla Ella! Hur ska jag kunna tacka dig? Men – du blöder ju!” utbrast hon. Mamman hette Maria och bodde alldeles i närheten. En stund senare satt Evert vid hennes köksbord med en kopp kaffe framför sig, omplåstrad och klädd i en ren skjorta som hon hämtat fram ur en garderob. Värmen i den lilla lägenheten gjorde honom gott, både den från elementen och den som strömmade över honom från Marias översvallande tacksamhet.

Hon berättade att hennes man, Yussuf, kommit från Eritrea som flykting för elva år sedan. Det hade gått bra för honom, och nu drev han en liten snickerifirma med ett par anställda. Firman hade mycket att göra och trots att det var julafton hade han gått dit för att städa undan på kontoret före helgen.

Maria och Yussuf hade träffats för tre år sedan, och lilla Emmanuelle var förstas föräldrarnas ögonsten.

Medan barnet sov började Evert trevande berätta för Maria om sitt eget liv, om hur tomt det blivit efter skilsmässan och om hur han på grund av sina alkoholproblem också mist jobbet. Till att börja med kändes det ovant, men hennes vänliga lyssnande fick honom att öppna sig om många av sitt livs besvikelser och tillkortakommanden. Efteråt insåg han till sin förvåning att det gått flera timmar utan att han känt något sug efter det förspillda innehåll i den krossade vodkaflaskan.

När Yussuf kom hem presenterade Maria honom för Evert och tog honom sedan avsides. Efter ett par minuter var de tillbaka.

”Vi vill gärna att du stannar och firar jul med oss. Och om du vill, får du börja jobba i Yussufs firma efter nyår”, sade Maria.

Och så kom det sig att Evert en stund senare satt med lilla Ella i knät medan Yussuf läste högt för dem ur julevangeliet, om Jesusbarnet och om änglakören och om fred på jorden.

”Tänk att ett litet barn kan göra sådan skillnad” sade Maria eftertänksamt när Yussuf slog igen Bibeln.

”Ja”, sade Evert och tittade in i lilla Ellas glada, förtroendefulla ögon. ”Tänk att ett litet barn kan göra sådan skillnad...”

Roland Hamlin

Roland Hamlin, Delsbo, är frilansskribent och glesbygdsrådgivare med en orubblig tro på människans inneboende godhet. Särskilt vid jul.